

Doris Lessing
Jack Orkney'nin
Günaha Çağrılışı

Çeviri: SİNEM YAZICIOĞLU

♥ can
öykü

DORIS LESSING
JACK ORKNEY'NİN
GÜNAHA ÇAĞRILIŞI

The Temptation of Jack Orkney. Collected Stories Vol. 2, Doris Lessing

© 1963, 1964, 1972, 1992, 1994, Doris Lessing

Önsöz: © 1994, Doris Lessing

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Jonathan Clowes Ltd. ve Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Cem Tunçer

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3656-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750736568

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

DORIS LESSING

JACK ORKNEY'NİN
GÜNAHA ÇAĞRILIŞI

ÖYKÜ

2007 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

İngilizce aslından çeviren

Sinem Yazıcıoğlu

♥can

Doris Lessing'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Türkü Söylüyor Otlar, 1983

Altın Defter, 1990

Gene Aşk, 1997

Mara ile Dann, 2001

Alfred ile Emily, 2009

Hayatta Kalma Güncesi, 2010

On Dokuz Numaralı Oda, 2015

DORIS LESSING, 1919'da, babasının İngiliz subayı olarak İran'da görev yaptığı sırada Kirmanşah'ta doğdu. 1949'da İngiltere'ye yerleşti. Yayımlanan ilk kitabı *Türkü Söylüyor Otlar*, Rodezya'yı anlatıyordu. Başyapıtlarından sayılan ve en çok okunan romanı olan *Altın Defter*'de, yaşadığı çağla uzlaşmaya çalışan bir kadın yazarı konu aldı. *Şiddetin Çocukları* adlı yarı özyaşamöyküsel roman dizisi yayımlandı. *Hayatta Kalma Güncesi*, bir fantezi niteliğindedir. Lessing, aralarında *Evlenmeyen Adamın Hikâyesi*'nin de bulunduğu birkaç öykü kitabı yayımladı. *Argos'taki Kanopus Arşivleri* adlı beş romanlık dizisiyle bilimkurgu türüne yöneldi. *The Diary of a Good Neighbour* (İyi Bir Komşunun Günlüğü) ve *If the old Could...* (Yaşlılar Yapabilselerdi) adlı romanlarında, tanınmamış yazarların sorunlarını gözler önüne sermek için Jane Somers takma adını kullandı. 1985'te, Londra'daki bir grup devrimciyi anlattığı *Terörist* yayımlandı. Bunu bir dehşet öyküsü olan *Beşinci Çocuk* izledi. Özyaşamöyküsünün özellikle ilk cildi *Under my Skin* (Derimin Altında) büyük övgüyle karşılandı. Son romanı *Yarık*, 2007'de yayımlandı ve aynı yıl Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandı. 2013'te Londra'da öldü.

SİNEM YAZICIOĞLU, 1978'de İstanbul'da doğdu. İÜ İngilizce Mütercim Tercümanlık Anabilim Dalı'nda yüksek lisans, Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda doktora çalışmasını tamamlamıştır. Doktora sonrası çalışmalarını Kanada'daki University of Alberta'da yürütmüştür. Halen İÜ Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda çalışmaktadır.

İçindekiler

Önsöz	11
Dostumuz Judith	15
Birbiri	39
İzak Babel'e Saygı	51
Bakanlığın Dışında	57
Diyalog	71
Bir Vaka Tarihçesi İçin Notlar	89
Çeşmeden Çıkan	113
Gönderilmemiş Bir Aşk Mektubu	135
Regent's Park'ta Bir Yıl	149
Mrs. Fortescue	175
Onurlu Bir Mesleğin Yan Faydaları	197
Yaşlı Bir Kadın ve Kedisi	215
Aslanlar, Yapraklar, Güller... 7	237
Tehdit Altındaki Kente İlişkin Rapor	247
Pek Hoş Olmayan Bir Hikâye	287
Öteki Bahçe	317
İtalyan Marka Kazak	325
Jack Orkney'nin Günaha Çağrılışı	339
Bir İnsansının Düşünceleri	425

Önsöz

“Dostumuz Judith”, “Birbiri” ve “Bir Erkek ve İki Kadın” (sonuncusu *On Dokuz Numaralı Oda*, Toplu Öyküler 1’den) ile birlikte, sonunda güzel Valerie Stroh sayesinde bir Fransız filmi, *Une homme et deux femmes* [Bir Erkek ve İki Kadın] oldu. Bu film, festivallerde ilgi gördü.

“Dostumuz Judith” tanıdığım, anlattığım sırada hayatta olan, şahsına münhasır ve özgür bir kadına dayanıyordu. Böyle kadınlar çoğu zaman neredeyse hiç dikkat çekmez, böyle olması da benim hoşuma gidiyor. Yaşamları ve yaşadıkları dönemler hakkındaki görüşleri çoğu zaman şaşırtıcıdır.

“Birbiri”, enest hakkında bir öykü. Yıllarca sevgili kalmış erkek ve kız kardeşler tanıdım, hem de birden fazla. Bu ilişkinin yasadışı olması ve uygun görülmemesi rastlantı değil, zira açıkça, o kadar güçlü olabiliyor ki ondan sonraki herhangi bir aşk zayıf ve boş görünüyor. Eneste izin verilmiş olsa sıradan aşkların ve evliliklerin sonu gelebilirdi. Hemen eklemeliyim ki bu benim kişisel deneyimim değildir.

“İzak Babel’e Saygı”, genç bir kızın edebiyat okuru ve yetişkin olma çabasından ilham almıştı, ancak bu kız, İzak Babel’de takdir etmesi söylenen dolaysızlığı ve tutumluluğu ancak âşık olduğunda ve sonrasında bilinçli olarak edebî bir biçimde yazdığı bir mektubun sonundaki edebiyata ilişkin notta başarabilmişti. Bu öykü aynı zamanda –savaşın doğrudan etkilerine maruz kalmış halkların korkunç deneyimleriyle karşılaştırıldığında– İngiltere’nin korunaklı kalma ve istila yaşamama deneyimi dolayısıyla, bazı kişilerin ülkenin masumiyeti olduğunu hissetmelerleriyle de ilgilidir.

Sanırım “Bakanlığın Dışında”, anlatılan küçük olayların çok ötesindeki çağrışımlar nedeniyle daha iyi öykülerimden biri. Afrikalılar bu öyküden hoşlanma eğilimindedir – yani hem siyah hem beyaz Afrikalılar, üstelik buna ilişkin bana sık sık mektup yazarlar.

“Diyalog”, akıl hastalığıyla; akıl sağlığı yerinde olan birinin, akıl sağlığı yerinde olmayan ya da akıl sağlığını korumaya çalışan biriyle birlikteyken neler deneyimleyebileceğiyle ilgili. Böylesine sıkıntı çeken biriyle zaman geçirmek, kişinin akıl sağlığı, normallik, yaşamın kendisi hakkındaki varsayımlarının hepsinin öyle bir sınanması demektir ki bu konudaki sorular hiç yitip gitmeyebilir.

“Bir Vaka Tarihesi İçin Notlar”, tıpkı “İngiltere İngiltere’ye Karşı” öyküsü (1. ciltten) gibi, İngiltere dışında daha çok beğeniliyor gibi görünen başka bir öykü. Her ikisi de bu ülkeye sıkıntı veren sınıf sistemi hakkında.

“Çeşmeden Çıkan” ilk olarak British Airways’in bir uçak içi dergisinde yayımlandı. Gazeteler ve dergiler için öyküler yazmak hoşuma gidiyor, zira geçtiğimiz yüzyılda, yüksek tirajlı büyük gazeteler doğduğunda, bildiğimiz türden kısa öykülerin –örneğin, bana göre hâlâ kısa öykü yazarlarının en büyükleri olan Guy de Maupassant ve Anton Çehov– ilk doğduğu yer buralardı. Bu öykü, bir kişinin konuşmasında yer almış bir dizi olayın ya da bir kişinin, belki yıllar sonra bir başkasının konuşmasında nasıl farklı bir bağlamda belirttiği o şanslı süreçten yararlanıyor. Gelişmekte olan bir dramanın tanığı olduğunuzu fark edersiniz ve sonraki bölümü sabırla beklemeye karar verirsiniz... Epey farklı kullanılmış, rüyalara ve rüya görmeye doğru genişletilmiş bu süreç, birinci ciltteki “İki Çömlekçi”nin temelini oluşturuyor. “Çeşmeden Çıkan”ın yazılmasını doğrudan kıskırtan şey, hepsi hali vakti yerinde anne babaların ürünü çiçek çocukların kirli servete olan nefretlerini ifade etmek için New York’taki Central Park’ta yığınla doları ateşe verdiklerini duymak olmuştur.

“Gönderilmemiş Bir Aşk Mektubu” yazma edimine ya da herhangi bir sanatsal yaratıma giren alanlar hakkında bir şey söylüyor.

“Regent’s Park’ta Bir Yıl”, “Aslanlar, Yapraklar, Güller...” ve “Öteki Bahçe”, Londra parklarının en güzelinin yakınlarında

birkaç ay yaşadığım için yazıldı. Her sabah insanlar gelmeden önce, ördekler ve kazlar, insanları kuşların hakkı olan bölgenin gündüz saatlerindeki gaspçılarında başka bir şey olarak görmedikleri için açıkça kendilerinin saydıkları çayırlara ve çalılıklara hâlâ hâkimken, göllerin yanında yürümek için erkenden kalkardım. Bu üç öykü ya da karalama, ya da izlenimler, umarım Londra parklarının keyiflerinden bir parça aktarıyordur. Artık Regent's Park'ın yakınında yaşamıyorum. Orası artık "benim" parkım değil. En azından, yalnızca bu üç parçada *benim*.

"Tehdit Altındaki Kente İlişkin Rapor", okur mektupları alan bir öykü. Yazdığımda, sakinlerinin her zaman bir depremi zihinlerinin gerisinde bir yerde taşıdıkları, ama oradan taşınmayı akıllarından geçirmediikleri San Francisco'yu düşünüyordum. Ben de oradan taşınmayı aklımdan geçirmezdim, çünkü orası elbette dünya kentlerinin en güzellerinden biri. Bu öykü bazen uzay-kurgu, hatta bilimkurgu olarak sınıflandırılıyor, ama ben onu en katı gerçekçilik olarak görüyorum; zira bu öykü kalplerimizi ve zihinlerimizi yakın ve mevcut tehlikelere açma fakat eşit derecede tehditkâr, uzun vadeli felaketleri görmezden gelme biçimimizle ilgili. İlk olarak, o günlerde ciddi öyküler yayımlayan *Playboy* dergisinde çıktı.

"Pek Hoş Olmayan Bir Hikâye" okur mektupları alan başka bir öykü. Çünkü "mesajı" ahlaksızlık savunusu şeklinde görülebilir, insanlar da onaylıyor ya da onaylamıyor. (Edebiyatta "mesajlardan" hoşlanmıyorum.) Öykü kesinlikle, bizim yaradılışlarımızın doğruyu ve yanlışını hiç duymamış o tarafıyla ilgili. Bir zamanlar, yılda bir kez, bütün ahlak kuralları ve baskıların bir Kurlsızlık Efendisi'nin¹ yönetiminde iptal edildiği günlerde bu anarşi alanına saygı gösterilirdi. Bazı işyeri partileri bu geleceği devam ettiriyor.

"Jack Orkney'nin Günaha Çağrılışı" – "Sevme Alışkanlığı", "On Dokuz Numaralı Oda" ve "Tanrı'nın Cennetteki Gözü" gibi (birinci ciltte)– gizli derinlikleri olan bir öykü. Çoğunlukla bu durum, bir yazarın daha derin bir damara nasıl dokundu-

1. Roma'da Saturnalia festivallerinde ve Avrupa'da Ortaçağ boyunca yılbaşlarında genellikle köylüler arasından kurayla seçilen ve bir günlüğüne efendi yerine geçen kişinin unvanı. (Ç.N.)

ğunu bilmemesiyle ortaya çıkar. Çoğu zaman herhangi bir tarih öğretisini ihmal eden yeni eğitim biçimi, genç birinin başlığı sorgulayabilmesine yol açar ve ironiyi anlatmak zorunda kalırsınız: yani Jack Orkney'nin Tanrı'yı (ve yaşamın diğer gizli boyutlarını), katı tanrısızlığının tamamıyla uzlaşma günahına çağrılışı olarak görmesi, oysa bin yıl olmasa da yüzyıllar boyunca günaha çağrının, bedenle ve Tanrı'ya inançtan yoksunlukla ilişkili olması. Bu öykü, zaman döngüsünün hoş ve küçük bir örneği. Genç birine, "Bir resim sergisine git ve azizlerin yiyecek, cinsellik ve mutlu inançsızlık hayalleriyle nasıl acı çektiğini gör," demeye çalışabilirsiniz. Ama bu son derece şımartılmış gençler size şaşkınlıkla bakarlar, zira bedensel hazlara yönelik hiçbir şey olmadan ne yapacakları asla akıllarından geçmemiştir, AIDS korkusu ya da kilo kaybetmeleri nedeniyle olmadığı sürece.

"Yaşlı Bir Kadın ve Kedisi" birçok kez yeniden basılmıştır.

"Mrs. Fortescue", bir zamanlar, içinde iki fahişenin oturduğu ve orada yıllardır yaşamış oldukları bir binada yaşadığım için ortaya çıktı.

"Onurlu Bir Mesleğin Yan Faydaları" eğlence dünyasındaki belirli deneyimlerden sonra, zevkle yazıldı.

Doris Lessing, 1994

DOSTUMUZ JUDITH

Kanadalı bir kadın, bulduğu nadir bir örneği sonunda kategorilendiren birinin memnuniyetiyle, “Elbette o, sizin evde kalmış tipik İngiliz kadınlarınızdan biri,” dediğinde, Judith’i insanlarla tanışması için davet etmeyi bıraktım.

Bu, Judith’ten kırklarında, hiç evlenmemiş ve tek başına yaşadığı gerçeğini öğrenmiş olan Amerikalı bir toplumbilimcinin bana, “Sanırım artık vazgeçti, değil mi?” diye sormasından birkaç hafta sonraydı. “Vazgeçtiği şey nedir?” diye sordum; ardından gelen tartışma da bir sonuç vermedi.

Judith partilere kolay kolay gelmezdi. Baskının ardından, pek de birine iyilik yapmak için değil de –öyle hissederdiniz– kişiliğinde bir kusur olduğuna inandığı şeyi düzeltmek için gelirdi. “Yeni kişilerle tanışmaktan gerçekten daha çok zevk almam gerek,” dedi bir keresinde. Arkadaşlığımızın eski bir safhasına döndük: Ara sıra birlikte geçirilen akşamlar, bazen sinemaya gitmek, ya da telefon açıp şöyle derdi: “British Museum’a giderken yolumun üzerindesin. Benimle bir fincan kahve içmek ister misin? Yirmi dakikam var.”

Onun için kullanılan evde kalmış sözcüğünün, başkalarında şaşırtıcı tahminlere yol açması Judith’in belirle-

yici özelliğiydi. Teyzelerim var, örneğin: yetmiş yaşlarında, her ikisi de evlenmemiş, biri eskiden Çin’de misyonerlik yapmış, diğeri ünlü bir Londra hastanesinin emekli müdürü. Bu iki yaşlı hanım bir taşra kasabasında, katedralinin gölgesi altında birlikte yaşıyorlar. Çoğu zamanlarını kiliseye, hayır işlerine, dünyanın dört bir yanından arkadaşlarına mektup yazmaya, torunlarına ve akrabalarının torunlarının çocuklarına ayırırlar. Ancak hiçbir şeyin yerinin elli yıldır değiştirilmediği bir eve girip fosilleşmiş bir Geç Victoria dönemi düzenini teşhis etmek hata olacaktır. Onlar *Observer* ya da *The Times*’ta eleştirisi yayımlanan her kitabı okurlar, o kadar ki yakın zamanda Rose Teyze’den *Yolda* romanının yazarının –acaba– yaşadığı güçlükleri abarttığını düşünüp düşünmediğimi soran bir mektup aldım. Müzik hakkında epey bilgi sahibidirler ve göz ardı edildiğini düşündükleri genç bestecilere yöreklendirici mektuplar yazarlar: “Yeni ve özgün olan her şeyin anlaşılmasının zaman aldığını anlamalısınız.” Bilgili ve eleştirel muhafazakârlar olarak onların İçişleri Bakanlığı’na protesto telgrafları çekmeleri, destekleyici mektuplar göndermeleri kadar olasıdır. Bu hanımlar, yani Emily ve Rose teyzelerim, *evde kalmış İngiliz kadın* deyişle kastedilen şeyin ta kendisidirler. Ama bu bağlantı kurulduğu andan itibaren, Judith ve onların kardeş değilse bile ruhen kuzen olduklarına kuşku yoktur. Bu yüzden, erkeksiz ve avuntusuz yaşamlar sırtlamış kadınlara karşı duyulan acımayla dolu takdir duygusunun belirgin bir değişikliğe uğraması gerekmez mi?

Elbette, bunu bilmek imkânsız; ben de artık bunu hiç bilemeyecek olmamın tamamen kendi hatam olduğunu hissediyorum. Elimde olmadan –aptalca da olsa– “Judith’in maskesinin ilk kez düştüğünü” düşündüğüm olay meydana gelmeden önce Judith’le beş yılı aşkın süredir arkadaşım.

Ortak bir arkadaşa, yani Betty'ye, kullanılmış Dior marka bir elbise verilmişti. Onun boyu elbise için fazla kısaydı. Ayrıca şöyle demişti: "Bu elbise üç çocuklu ve yemek yapmaya yetenekli evli bir kadın için uygun değil." Judith'in bedeni uygundu. Bu yüzden bir akşam üçümüz randevulaşarak, yanımızda elbiseyle Judith'in yatak odasında buluştuk. Ne Betty ne de ben Judith'in güzel olduğunu yeniden keşfetmekten dolayı şaşkındık. Judith'in sakin ve ciddi yüzü belli etmese de kusursuz bedeni bir odada ya da sokakta diğer herkesi bayağı göstermeyi başardığında kendimizin ve karşımızdakinin kıskançlık dolu anlar yaşadığını fark ederdik.

Judith uzun boylu, küçük memeli, ince yapılıdır. Açık kumral saçları ortadan ayrılır ve boyun hizasında kesilmiştir. Geniş ve düz bir alın, düz bir burun, tamamen vakur ağzı yeşil, geniş ve belirgin gözleri için dekor oluşturur. Gözkapakları hayli beyazdır, simle boyanmıştır ve gözyuvarının tamamını kaplayacağı bir şekil verilmiştir, o kadar ki Judith'te profilden, simli bir maskenin dik bakışları vardır. Elbise düz kesimli, bol bir tunik havasında, parlayan koyu yeşil bir kumaştandı. Yakası bir tek boğazında açılıyordu. Onun içinde Judith elbette Klasik döneme ait imgelerden başka bir his uyandıramıyordu. Avdan dönmüş, rahat bir ânındaki Diana mı yoksa? British Museum'un okuma odasında bir öğleden sonra geçirmeyi tercih eden oldukça entelektüel bir ağaç perisi mi? Onun gibi bir şey. Ne Betty ne de ben tek kelime ettik, zira Judith kendini uzun bir aynada incelemekteydi, muhteşem görüldüğünü de biliyor olmalıydı.

Yavaşça elbiseyi çıkardı ve bir kenara serdi. Yavaşça, daha önce çıkarmış olduğu eski kadife eteği ve yünlü bluzu giydi. Birbirimize bıkkın bir ifadeyle attığımız anlık bakışı fark etmiş olmalıydı, zira bunun ardından, alaycı gülümsemelerin en hafifiyle şöyle dedi: "İnsan ke-

sinlikle kendi kişiliğini korumalı, sizce de öyle değil mi?” Görünmez bir kitaptan sözler okuyarak ekledi, ki çok bayağı bir kitap olduğu için kendisi tarafından değil de belki aramızdan biri tarafından yazılmış sözlerdi bunlar: “İtiraf etmeliyim, her *istediğimi* yerine getiriyor.”

“Seni onun içinde gördükten sonra,” diye haykırdı Betty, ona karşı gelerek, “başkasının ona sahip olmasına dayanamam. Onu atacağım.” Judith, biraz huzursuz halde omuz silkti. Judith, biçimsiz bir etek ve bluz içinde, makyajsız halde, elli kişiden kırk dokuzunun bir daha dönüp bakmayacağı bir kadın olarak bize gülümsedi.

Onu açığa vuran ikinci bir olay bundan çok geçmeden meydana geldi. Betty bana telefon edip Judith’in bir kedi yavrusu sahiplendiğini söyledi. Judith’in kedilere bayıldığını biliyor muydum? “Hayır, ama tabii ki bayılır,” dedim.

Betty, Judith’le aynı sokakta otururdu ve onu benim gördüğümünden daha çok görürdü. Kedinin gelişimi, huyları ve onun Judith üzerindeki etkisi hakkında sürekli haber aldım. Örneğin bağıllık ve biraz sorumluluk edinmenin onu iyi hissettirdiğini söyledi. Ama kedi yavruluktan çıkar çıkmaz bütün komşular şikâyet etmeye başladı. Kedi, her geceyi korkunç bir hale getiren, kısırlaştırılmamış bir erkek kediydi. En sonunda ev sahibi, kediyi “düzelttirmeye” hazır olmadığı takdirde, ya kedinin ya da Judith’in gitmesi gerektiğini söyledi. Judith, İngiltere’nin her yerinde, kediyi sahiplenmeye hazır birini aramaya çalışıp kendini perişan etti. Ancak bu kişi kediyi “düzelttirmemek” için yazılı bir ifade imzalamak zorundaydı. Judith kediyi öldürmesi için veterinerlere götürdüğünde Betty bana onun yirmi dört saat boyunca ağladığını anlattı.

“Taviz vermeyi düşünmedi mi hiç? Sonuçta, kedi, seçme şansı verilse belki de yaşamayı yeğleyecekti.”

“Judith’e bu kadar duygusal bir şey söyleme cesare-

tim olabilir mi? Kızıyı azmak bir erkek kedinin doğasında vardır, bu yüzden Judith'in kediye yalnızca işine geliyor diye düzeltirmesi Judith için ahlaken yanlış olurdu.”

“Böyle mi dedi?”

“Bunu *söylemek* zorunda değildi, elbette.”

Üçüncü olay, kendisi Noel'de anne babasını ziyaret ettiği sırada Paris'te yaşayan, bir arkadaşın arkadaşı ve pek tanımadığı genç bir Amerikalı ziyaretçinin onun dairesini kullanmasına izin verdiğinde meydana geldi. Genç adam ve arkadaşları dairede alkol, seks ve esrarla geçen on gün boyunca evde kaldılar, Judith geri döndüğünde evi yeniden temiz hale getirmek ve mobilyaları onarmak bir hafta aldı. İki kez, ilkinde onun iğrenç ve hödük bir genç olduğunu ve kendi iyiliği için gelecekte yanına yaklaşmamasını söylemek, ikincisinde de sınırlarına hâkim olamadığı için özür dilemek amacıyla Paris'e telefon etti. “Daireyi başkasının kullanmasına izin vermek, ya da boş bırakmak gibi iki seçeneğim vardı. Ama senin kullanmana karar verdikten sonra koşullar koymak en baştan özgürlüğünüze karşı açıkça maruz görülemeyecek bir ihlaldir. Bütün içtenliğimle sizden özür dilerim.” Meselenin ahlaki boyutları açığa kavuştuktan sonra Judith, ondan özür mektupları aldığı için daha çok sinir olmuştu – midesi kalkmış, utanmış, ama hepsinin ötesinde, şaşırtmıştı.

Onu en çok sinir eden, mektuplardaki merak unsuru – adam onu daha iyi tanımak için gelmeyi bile önermişti. “Ne demek istiyor sence?” dedi bana. “Dairemde on gün kaldı. İnsan bu kadarının yeteceğini düşünür, ya sen?”

O halde, Judith hakkındaki gerçekler bariz, aşikâr ve onları inceleme zahmetinde bulunacak herkes için basitti; ya da Judith basitleştığını hissettikçe onları yorumlayacak zekâsı olan herkes için ortadaydı.

İçinde çok büyük bir sır barındıran evlilik, birbirlerini sevmeyi bir adım öteye götüren iki kardeş, kedisinin getirdiği kuşlarla beslenen göçebe bir kadın, insanları büyük felaket için uyarmanın gelen dünya dışı varlıklar, insan uygarlığına özenen doğadışı yaratıklar ve babasının ölümüyle kendini bir anda kilisede bulan sosyalist Jack Orkney...

Nobel Edebiyat Ödüllü Doris Lessing, *Jack Orkney'nin Günaha Çağrılışı*'nda kimi zaman izlenimci bir ressam olup doğayı kimi zaman bir sosyal bilimciye dönüşüp insanlığı izliyor. Ebeveyn ve çocuk, kadın ve erkek, insan ve doğa arasındaki her türden karmaşık ilişki bu kitaptaki öykülerin ana konusunu oluşturuyor.

Doris Lessing, bu kitapta yer alan öykülerinde doğadaki insana ve insanın doğasına odaklanıyor.

